

Василь Яременко
Україна в лещатах сїонїзму

Аннотація

Розглядаються питання захоплення сїонїстами інформаційного простору України та інші проблеми, які виникають через діяльність сїонїстів в Україні. На думку автора, якщо Ізраїль вважає себе єдиним правонаступником єврейської власності у Східній Європі, то він має заявити себе й правонаступником усіх злочинів сїонїстів в Україні за двадцятиліття єврейської державності 1918–1938 років. Василь Яременко вважає, що ідеологія сїонїзму нагадує радіацію: вона розкладає, спалює організм ізсередини.

Василь ЯРЕМЕНКО, професор

УКРАЇНА В ЛЕЩАТАХ СІОНІЗМУ

1. «Маю я святе синівське право?..»

Василь Симоненко

Однодумці Вадим Зіновійович Рабинович та Ірина Валентинівна Саприкіна кажуть, що не маю. До рішення суду внесено навіть таке: «В судовому засіданні відповідач Яременко В. В. пояснив, що він має намір опублікувати ще одну статтю такого спрямування». Мовляв – спробуй. Але я виконую обіцянку, дану судді І.В.Саприкіній. І скажу більше: у перспективі маю намір написати книжку під назвою «Як мене судили сїонїсти». Сїонїсти, а не євреї, за спини яких ховається Рабинович, і ховає його пані суддя, бо, звичайно, показати пальцем на всю єврейську людність – негоже. Дурниці, мовляв, може робити «невихований» Михайло Бродський (Шлаен) або психічно хворий Рабинович, а не всі євреї.

Проте бувають такі «дурниці», що одній людині зробити їх не під силу – для цього треба цілий народ. Такою «дурницею» є обрання пана Рабиновича президентом «Всеукраїнського єврейського конгресу» і «Об'єднаної єврейської громади України». В українській інтелігенції і всього народу стійка алергія до злочинного минулого цього чоловіка і його психічних негараздів зі здоров'ям, які виразно видно, коли він раз за разом ментеляється по всіх єврейських телеканалах із нав'язливими ідеями закрити «Сільські вісті», «Персонал», «Персонал Плюс», «За вільну Україну», «Слово», а то й МАУП, у якому навчається понад 30 тисяч юних громадян України, ув'язнити українських вчених, які насмілюються говорити правду. Словом, «закрити» українців. Йому віриться, що психологічним терором, судовою тяганиною можна залякати, затягати по судах і прокуратурах. Тільки на мене подано позови в Шевченківський, Голосіївський, Оболонський районні суди, заяви з вимогою притягти до кримінальної відповідальності – до Генеральної прокуратури і прокуратур Голосіївського та Шевченківського районів. Це так активно виконується «Угода» («Соглашение»), підписана 17 вересня 2003 р. в Єрусалимі між Рабиновичем і Зісельсом, головою ВААДу України і Сїоністської федерації України, про таке:

«1. Не допускать участие еврейских организаций и общин Украины в политической жизни Украины, в частности, в избирательных кампаниях. Для еврейских организаций и общин Украины недопустима поддержка любых политических партий и сил, действующих в Украине.

2. Не допускать практику вынесения внутренних проблем еврейской жизни и еврейских проблем в нееврейском кругу.

3. Не устраивать публичного обсуждения руководителей еврейских организаций, а также публичного обсуждения достоинств и недостатков еврейских организаций и общин Украины и их руководства.

4. Организовать встречу „Сторон“ на заседании „Совета руководителей всеукраинских еврейских организаций“ 22 сентября 2003 года с целью оглашения совместного заявления „Сторон“ о важности мира в еврейской жизни.

5. Не допускать в СМИ, прямо или косвенно имеющих отношение к „Сторонам“, негативные оценки в отношении любых еврейских организаций и общин Украины, а также их руководства.

6. Опубликовать в еврейских СМИ, имеющих прямое или косвенное отношение к „Сторонам“, текст данного соглашения сразу после совместного выступления „Сторон“ на вышеуказанном заседании 22 сентября 2003 года.

Подписи „Сторон“: *Вадим Рабинович, Иосиф Зисельс.*

Подписано в присутствии руководителей Евроазиатского еврейского конгресса, которые взяли на себя обязанность выступить гарантами данного „Соглашения“ (Президент ЕАЕК Александр Машкевич, Генеральный секретарь ЕАЕК Михаил Членов)».

Словом, Рабинович заганяє євреїв України в гето, позбавляє права 100 тисяч євреїв бути повноцінними громадянами держави.

Хотілося б мати висновки юристів щодо узгодження із законами України цього закону п'ятої колони сїонїзму в Україні, керівники якої не дозволяють своїм одноплемінникам брати участь у громадському житті і державотворенні України. І будь-якими засобами не допускають обговорення внутрішніх українсько-єврейських проблем силою таки ж українських судів і прокуратури. Один «крупнейший» и «известнейший» сутяжник на прїзвище Найман уже організував цілу низку судових позовів україножерського змісту. Можна було б пофантазувати: як зробити, щоб внутрішні політичні українські проблеми не обплывували Піховшек в «Епіцентрі», Корчинський зі своїм напарником у «Проте» та ін.? Щоб не випускали отруту україножерства за гроші сїонїстів «Столичка», «Столичные новости», «Корреспондент», «Кієвській телеграфъ», «Киевские ведомости», «2000», «Бульвар» та ін. Ніхто не обурюється, нема кому протистояти, хїба що судам, коли справи потрапляють до рук чесних і непідкупних суддів. Є й такі.

Здавалося б, правофланговою у відпорі сіонізму мала б бути «Просвіта». Де там! Наведу один, власне два, цікаві документи про те, як компетентна «Просвіта» в особі довічного і незамінного її голови П. Мовчана відреагувала на запит МЗС про харківську дитячу газетку «Джерельце», закриття якої домагався один із лідерів Хабаду сіоніст О. Фельдман, нині нардеп і керівник цілої асоціації нацменшин, в основному представлених на харківських базарах. МЗС просить керівника «Просвіти» надати інформацію про суть проблеми, оскільки до Генконсульства України в Чикаго звертаються тамтешні євреї за роз'ясненням. І що відповів Павло Мовчан, нардеп, голова «Просвіти»:

«Заступникові міністра
закордонних справ України
О. Майданнику
Шановний Олександрє Івановичу!

Нас прикро вразила інформація (якби не МЗС, то голова „Просвіти“ так би і не знав, що діється в обласній харківській „Просвіті“, у цьому основна прикрість. – В. Я.), викладена у Вашому листі щодо матеріалів, надрукованих у журналі „Джерело“ (насправді в дитячій газеті „Джерельце“, журналу „Джерело“ взагалі не існує, йдеться про статтю з народних прислів'їв, що відбивають українсько-єврейське співжиття в різні історичні епохи під назвою „На одного мирянина – сім жидовин“. – В. Я.).

Повідомляємо, що це видання не підконтрольне Центральному правлінню ВУТ „Просвіта“, не рецензується нами і не фінансується (принципово) у зв'язку з хибною лінією журналу. (У чому принциповість П. Мовчана: солідаризуватися з О. Фельдманом, а не з україномовним „Джерельцем“, не в захисті видання, столичний керівник якого навіть не знає правильної назви, а в „принциповому“ осуді. – В. Я.)

У матеріалі, вміщеному в журналі, є певні натяки, але відвертого расизму, який кваліфікувався б як злочин, на наш погляд, не існує.

Але ми вважаємо, що такі дії Харківського облоб'єднання „Просвіта“ не прийнятні для Товариства (сиріч, повна солідарність з україножером О. Фельдманом і осуд професора Кіндратенка, керівника обласної „Просвіти“. – В. Я.) Це питання буде винесене на обговорення ЦП, дана відповідна оцінка (о, дуже знайома термінологія із „світлого минулого“. – В. Я.) цим діям і будуть застосовані організаційні заходи відповідно до Статуту Товариства.

З повагою, голова Товариства,
народний депутат (підпис)
Павло МОВЧАН».

Цей документ – свідчення рабської психології, страху перед фінансово спроможними розбійниками, одночасно засвідчує цілковите небажання боротися за істину, за українську ідею.

А тепер послухаймо, як говорить євреї про свою історичну батьківщину, де зараз неприхований розгул фашизму і державного тероризму уряду Арієля Шарона, де окупант звинувачує поневоленого в тероризмі. Тимур Литовченко у редагованій ним же газеті «Хадашот» («Новости», січень 2004 р.) розвиває теорію, до якої варто прислухатися: «... нельзя одновременно и быть противником Израиля, и любить евреев, т. е. исповедующий антисионизм автоматически впадает в антисемитизм... У нас на глазах многие клянутся в любви ко всем украинцам и божатся в преданности всему украинскому (песням, вышиванкам, шароварам, вареникам, горилке с перцем... да мало ли еще чему), но при этом отрицают право Украины на независимость. Так разве не называют их врагами не только Украины, но и украинцев, т. е. „шароварными ура-патриотами“, усиленно маскирующимися украинофобами».

Отак, Павле Михайловичу, орле далекозорий: не захистив українця, його справу – зрадив Україну. А ви, кажуть, і будинок у Музейному провулку, 8, який ще радянська влада виділила для Товариства української мови, продали. За яким правом? І кому?

Тільки Верховний Суд України визнав безпідставними претензії хабадника О. Фельдмана

до харківського «Джерельця», а не міфічного журналу «Джерело». Ви зрадили українську дїтвору у Харкові й Україну. «С чого починається Родина? – С картинки в твоєм букваре», а Мовчан із Фельдманом вирвали її з рук дїтей і розп'якують про якусь принципову позицію. Учїться у сїонїстичних ідеологів, п. Мовчан! Сказав правду про «брудну роботу сїонїзму» – і відразу став антисемітом. Отже, захистив сїонїзм – упав в україножерство.

Що треба нині зробити, щоб вільно поговорити з Україною, по-синївськи висповідатися перед нею – і знову починати з нуля, бо суєслови прокричали, пробазікали Україну? Сїонїсти розікрали багатства і стали олігархами. Ньюйоркські сїонїсти формують в основному політику великої держави щодо України і без кінця, з будь-якого приводу і без приводу лякають погіршенням імїджу України в Європі і США, якщо в Україні обговорюватимуть єврейські проблеми. То, може, купимо той «імїдж» у Рабиновича? Імїдж за сїонїстичну всездозволеність в Україні, за право сїонїстів із паспортами Ізраїлю позивати до суду українську інтелїгенцію лише за те, що вона має на уряд Шарона інший погляд, ніж Шлаєн чи Рабинович. Чи незалежна думка, свобода слова і преси тільки для Видавничого дому «Сїон» (CN) Рабиновича та інших жовтих рептильок. А ми ними приречені бути вічними антисемітами.

У позовній заяві Самуїл Шлаєн навів 34 цитати з моїх двох статей, які (цитати), на його думку, розпалюють міжнаціональну ворожнечу. Зауважу, антисемїтизм не інкримїнувала мені навіть суддя Саприкіна (який антисемїтизм, коли в суді захищав мене як свідок єврейський харківський лїдер Едуард Ходос!), а ось більшість служок Рабиновича та інших видань, що виходять на єврейські гроші, закричали: «Антисемїтизм!!!» Одна «махрова» дама із «Дзеркала тижня» побїгла по інтерв'ю до Саприкіної, не завдавши собі праці прочитати Рїшення, й оголосила мої статті «махровим антисемїтизмом», але забула навести факти, які підтверджували б це. Інша дама від журналістики, уже не махрова, а «матьорая», висипала на сайті Луценкових «Граней» такі перли, що тільки на панелі можуть мати прописку. Щиро співчуваю цїй панї, що її били в дитинстві діти з двору, хоча вона й показувала мамин паспорт, у якому стверджувалося, що вона «русская». Однак як це стосується моїх статей? Хїба що розворушив дитячі спогади?

Ще раз подумалося: в моїх статтях жодної неправдивої інформації. Жодного чесного єврея, що сьогодні виживає, як і мільйони українців, і трудиться за копійки учителем, лікарем, дрібним бізнесменом, я не образив жодним словом і жодного не звинуватив у злочинах на українській землі. Більшість із тих, хто нині живе в Україні, злочинів за період єврейської державності в Україні 1917–1938 рр. не здійснили. Тї євреї, проти яких спрямовано мої статті, – це дрібні політикани, які провокують ворожнечу, борючись за заокеанський гаманець, з якого масї євреїв не перепадає нічого. Усе йде ревнителю корита і гаманця чи, як їх називає Е. Ходос, «жирним єврейським котам», їх не 10 тисяч (10 %), як стверджує суддя Саприкіна, а значно менше – якась тисяча.

У судовому Рїшенні наведено таку цитату з моєї статті: «Українці повинні знати (Рабинович і Саприкіна гадають, що не повинні знати. – В. Я.), що інформаційний простір України цілковито в єврейських руках і що всі ми споживаємо інформаційну продукцію з єврейської ідеологічної кухні». Суддя Саприкіна «знаходить», що ці мої твердження «спрямовані на розпалювання національної ворожнечі».

По-перше, не можу зрозуміти, що означає «розпалювання національної ворожнечі»? Це що: українці накинулися на українців, почалася громадянська війна? Євреї почали організовувати єврейські погроми? Суддя прискїпувалася до кожного слова відповідачів і нічого не прогавила – найменшої неточності недосвідчених у судових справах професорів, депутатів, свідків. А сама записує в Рїшення несусвітню дурницю, ніби я розпалюю «національну ворожнечу». Очевидно, для неї все одно, що «національна», що «міжнаціональна». Уже такого запису в юридичне Рїшення, як на мене, достатньо, щоб не просто його відмінити, а й викинути разом з його автором із судово-правових органів. Судді Саприкіній від професора – двїйка. А цікаво, що скажуть про це фахівці-юристи?

А по-друге: хїба не на єврейських каналах розкручували Рїшення Саприкіної? Чому тільки

Рабинович, Малинкович, Кацман, Стріха, Попович? А чому до дискусії жодного разу не запросили мене? Запросили б і запитали чи попросили «відповісти на конкретні запитання» і викрили мою «брехню» про те, що почалась у Мукачевому «національна ворожнеча» і що розпалила її не бундівська СДПУ(О), а моя стаття в «Сільських вістях». Узяли б і спростували, притиснувши мене запитаннями, що від Нового року на телеекрані ми бачили тільки як не Розенбаума з Гордоном, то Яна Табачника з Кобзоном, то Аллу з Філіпом, то ще з десятків «умнейших», «талантливейших», «известнейших». Я нічого не маю проти Яна Табачника чи Кобзона – це таланти. Однак чому тільки вони? Курячи фіміам одному, можна викурити всіх наших, передусім українських. І викурили. (Спасибі Руслані, що втерла носа Гордону.) На жодному каналі – нічого справді українського. Хоч який канал увімкнеш – борються з антисемітизмом, якого в Україні нема. Головні світові події – Ізраїль: з ким розправилися, кого розстріляли з ракет, скільки палестинських дітей розстріляли з танків у їхніх же домівках, на їхній же палестинській землі. І розповідають про це з неприхованою гордістю як про факт героїзму, а не мерзенного тероризму. То на чийй кухні готується вся ця «інформаційна продукція», пані Саприкіна? Бридко стає, дуже бридко а на душі, як сказав поет, «не ямбово», а «хорейово».

Я в суді щодо кожної цитати дав вичерпні пояснення, але вони суддю «не переконали». Досить було з'явитися ізраїльському рабину Йонто Хайншнуму – і кожне слово, навіть з акцентом, увійшло в Рішення суду, аж до нісенітниць і рабинських просторікувань, що гої – це язичники, а не християни. А хіба язичники – не люди? А хіба суддя з рабином не знають, що нині в Україні сотні язичницьких громад, що язичники – це сонцепоклонники, що в них багаті обрядові дійства, невмируща духовність. А хіба в Індії не проживає понад мільярд язичників? Суддя ж колись вивчала римське право, то мусила б знати, що в часи написання Тори, тобто «П'ятикнижжя Мойсея» в Старому Заповіті, всі навколишні і далекі народи були язичниками. Тобто Тора закликає до насильства і «протиправних» дій проти всіх народів світу, і нічого, за рабином, донині не змінилось. Якби я був рунвірівцем, то вимагав би депортації ізраїльського рабина разом із п. Саприкіною, щоб вони не викликали міжрелігійної ворожнечі між українськими язичниками й юдеями. Вогонь міжрелігійного конфлікту суддя роздмухує своїм абсурдним аргументом, записаним із вуст рабина. Є підстави назвати її Рішення іменем ізраїльського рабина Йонто Хайншнума, а не іменем України. Суддя зневажає честь своєї держави.

У Рішення суддя повписувала навіть курйози. Якщо запис про язичників – це сумне суддівське невігластво, то трактування наступної цитати як такої, що розпалює «національну ворожнечу», викликає гомеричний сміх: «А можливо, на себе треба подивитися без лукавства і „єврейських штучок“, „без хитрої мови“. Пояснюю позивачам, що „єврейські штучки“, „без хитрої мови“ взято в лапки як вислови з літературних творів. Але суддя має рацію: „національна ворожнеча“ між І.Левітасом, який у газеті „Еврейские вести“ веде рубрику „Еврейские штучки“, і „антифашистом“ Шлаєном, який цього не знає або вже забув, – неминуча. Рятуйте! Рейвах у єврейській громаді. Такого і Шолом Алейхем не придумав би. А Шлаєн із суддею Саприкіною придумали. Оце Рішення! І „опять двойка“. Однак якщо хтось не хоче на себе подивитися, то його право і біда. У нас демократія.

Сіоністичні ЗМІ не гребують жодними засобами. І в окремих випадках вдається досягти бажаного. Як це робиться, наведу лише один приклад. У статті „Євреї в Україні сьогодні: реальність без міфів“ я звернувся до І.Плюща, з уст якого на одному з єврейських телеканалів почув буквально таке: „Україна для всіх“. І про це написав. По телефону в мене з ним відбулася приблизно така розмова:

– Де ви, пане Василю, це взяли? Я такого не говорив.

– Сам чув, ви давали інтерв'ю на одному з телеканалів.

– Так то ж було не так. Я наводив слова Михайла Грушевського, де є слова „Україна для всіх“, а кореспондент не пояснив, що то слова Грушевського, при монтажі обрізав початок і кінець цитати, залишивши із неї лише слова „Україна для всіх“.

– А я при чому, Іване Степановичу?

– То напишіть про це.

Цією оповіддю про „ідеологічну кухню“ вношу для читачів повну ясність і, оскільки ту цитату Михайла Грушевського маю перед собою, наведу її повністю: „Ми думаємо якраз, що Україна не тільки для українців, а для всіх, хто живе в Україні, а живучи, любить її, а люблячи, хоче працювати для добра краю і його людності, служить їй“.

Дякую, Іване Степановичу, що нагадали ці слова. Я з ними згоден.

Шлаєн і К° мусять ще довести, що вони зробили „для добра краю, його людності“. Яка їхня участь у розбудові незалежної України? А жити в Україні, щоб тільки паскудити, то краще залишити її. Це моє переконання.

2. "Опять француз гадит..."

Квітка-Основ'яненко

Мою увагу привернула замітка Джеймса Граффа, передрукована із Time в "Столичных новостях" за 2 грудня 2003 р. під назвою "Антисемитизм во Франции", де, власне, не йдеться про антисемітизм у Франції, з яким президент Жак Ширак вирішив серйозно боротися. Президента Франції несподівано зупинив Аріель Шарон: якщо, мовляв, євреям у Франції погано, нехай виїжджають до Ізраїлю – "Израиль – единственное место на Земле, где евреи могут жить спокойно". Зважену, тверезу позицію Шарона можна беззастережно підтримати: не подобається у Франції чи в Україні – катая в Ізраїль, де тебе чекає Шарон і спокійне життя під гул вертольотів, з яких полюють за лідерами палестинців, і терористичні вибухи у відповідь – терор на терор. Але то вже внутрішня проблема.

Виявляється, не всі так думають, як Шарон. "Столичные новости" акцентують ось на чому:

"Однако многие политические эксперты не согласны с его (Шарона. – В. Я.) утверждением. Они полагают, что многие евреи просто обязаны (виділено мною. – В. Я.) выезжать на постоянное место жительства за пределы Израиля в целях защиты интересов собственной нации, поскольку Израиль нуждается в сильной диаспоре".

Та йдеться все-таки не про діаспору, а про п'яту колону. То, звичайно, справа Рабиновича, що він утримує в Ізраїлі кілька десятків шкіл, поставив 700-кілограмову золоту менору (єврейський ритуальний підсвічник) у Єрусалимі, купив у "известнейшого" сїонїста "крупнейшую" газету "Новое русское слово" (має покрити інформаційний простір усього СНД). Однак суспільство мало б перевірити істинне походження тих капіталів.

Та йдеться навіть не про це. А про діяльність п'ятої колони, таких, як Рабинович, Найман, Шлаєн, Зісельс, Малинкович та іже з ними, які знищують Україну зсередини русифікацією (тут ідеолог – Малинкович, всі інші – практики), монополізацією інформаційного простору (тут Рабинович дійшов нечуваного цинїзму: він запропонував замість "Сільських вістей" надсилати передплатникам свої порнографічні жовті репильки "Столичные новости" и "Столичку". Нахабство безпрецедентне!), деморалізацією і обездуховленням українського суспільства (тут названий ряд треба доповнити іменами сїонїстів – власників теле- і радіоканалів). Схоже, план духовного і культурного знищення слов'янських народів, народів колишнього СРСР, російського та українського, розроблений ще 1945 р. Алленом Даллесом, виконується в наших країнах зусиллями п'ятої колони сїонїстів. Наведу витяги з плану знищення нашого народу, озвучений держсекретарем США Алленом Даллесом 1945 року: "Посеяв в России хаос, мы незаметно подменим их ценности на фальшивые и заставим их в эти фальшивые ценности верить. Как? Мы найдем своих единомышленников, своих помощников и союзников в самой России... Из литературы и искусства, например, мы постепенно вытравим их социальную сущность (уже зроблено на 90 %. – В. Я.). Отучим художников, отобьем у них охоту заниматься изображением, исследованием тех процессов, которые происходят в глубине народных масс. Литература,

театри, кино все будут изображать и прославлять низменные человеческие чувства (у цьому великих успіхів досяг "великий германіст", борець із "шароварною" українською культурою, дослідник "Протоколов сионских мудрецов", пропагандист снобізму в кіномистецтві і ревний борець з антисемітизмом, співробітник В. Рабиновича – В. Скуратовський – не плутайте з Василем Скуратівським). Мы будем всячески поддерживать и поднимать так называемых творцов, которые станут насаждать и вдалбливать в человеческое сознание культ секса, насилия, предательства – словом, всякой безнравственности... (Тут успіхи однозначні: О. Фельдман домагається закриття дитячої газети "Джерельце" в Харкові, взамін – 11-річна мама. Процес пішов: 11-річна мама у Хмельницькому, 13-річна – у Вінниці. Дитяча порнографія і проституція уже в розпалі. "Столичка" та інші рептильки кишать порнографією і сумнівною т. зв. еротикою. І, як бачите, оці виплоди Аллена Даллеса ніхто не закриває і не обурюється.) Честность и порядочность будут осмеиваться и никому не станут нужны, превратятся в пережиток прошлого. Хамство и наглость, ложь и обман, пьянство и наркоманию, животный страх друг перед другом и беззащитность, предательство, ненависть к русскому народу (читай – українському. – В. Я.) – все это мы будем ловко и незаметно культивировать. И лишь немногие, очень немногие будут догадываться или понимать, что происходит.

Но таких людей мы поставим в беспомощное положение, превратим в посмешище. Найдем способ их оболгать и объявить отбросами общества. Будем вырывать духовные корни, опощлять и уничтожать основы народной нравственности. Мы будем расшатывать таким образом поколение за поколением. Будем братья за людей с детских, юношеских лет, станем разлагать, развращать, растлевать их. Мы сделаем из них циников, пошляков, космополитов. Вот так мы это и сделаем". (Цитую за кн.: Борис Миронов. Иго иудейское. – Краснодар: ООО "Пересвет", 2002, с. 87–88).

Я ніде не читав, що Америка відмовилася від "Роздумів про американську повоєнну доктрину проти СРСР" А. Даллеса із далекого 1945 р. За 60 років фашистську програму винищення українського народу духовно, морально, етнічно-національно, культурно – виконано. А чіими руками? Американської присутності в Україні практично нема. То хто ж виконує впродовж 60 років цю людиноненависницьку програму? Хотів би наголосити, що йдеться не про комуністичний режим, а про нищення поколінь слов'янських народів, що входили колись до СРСР.

Звичайно, треба говорити, ні – кричати про потребу народного опору. Його нема. Більшість громадських організацій мали б протистояти цьому, але вони створені під окремих вождів, яким своя сорочка ближча до тіла. Але це окрема розмова, довга і серйозна. П'яті колони – єврейська і ліберально-імперська московська – мають бути обмежені в своїй діяльності в Україні, а найкраще – зліквідовані.

Як бачимо, "Столичные новости" В. Рабиновича, Федерація сїоністичних організацій Й. Зісельса беруть на себе роль організаторів діяльності сїоністської п'ятої колони. Вихід треба шукати. Я в попередніх публікаціях закликав поставити діяльність окремих сїоністських організацій під законодавчий контроль. Сьогодні вже пізно. Нема вже української більшості у Верховній Раді. Це показало голосування за включення до порядку денного питання про закриття Саприкіною "Сільських вістей". Скільки проголосувало "за"? 208. Ото й уся українська сила з 450 депутатів. Решта – п'ята колона, яка відстоює національні інтереси чужих держав. Через те і злоститься так "лідер всіх євреїв" Рабинович, бо я, виявляється, напав на нього саме в той час, коли він захищав свій інтерес до моєї української кишені. Це образно кажучи. Якщо 2006 р. народ не поверне Верховній Раді українського обличчя – Україна загине.

Усі погодяться, що все озвучене А. Даллесом в Україні вже виконано. А хто виконавці? Хто "гадит"? Я описав конкурс, який проводило "Наше радіо" в Хмельницькому на день Незалежності. Воїнство Рабиновича обурюється моїми статтями, а чому не наведеними фактами? Робити пакості, нищити суспільну мораль – це можна, а запротестувати проти цього – відразу розпалювання "національної ворожнечі". Що б то означало? П'ята колона живе і

бореться за законом, прийнятим в Єрусалимі В. Рабиновичем і Й. Зісельсом. Суддя Саприкіна на цей документ фактично закрила очі, тепер уже зрозуміло, з яких причин. Наведене "Соглашение" між Рабиновичем і Зісельсом суддя вважає документом, "де пропонується (насправді вимагається: "не допускать!" – В. Я.) повна аполітичність єврейських організацій і общин України, а не всього єврейського народу, неприпустимість публічності їхнього внутрішнього життя (себто п. Саприкіна вважає єврейські громади і організації формуваннями, що стоять поза українським народом, якоюсь кастою недоторканих. – В.Я.)

...Цей документ стосується лише єврейських організацій і громад, а не всього єврейського народу". Хто її переконав у цьому? Ізраїльський рабин Йонто Хайншум, а не юридична експертиза "Соглашения". Жодної експертизи! Просто суддя нав'язала своє переконання: сїоніст завжди "правий". Та ні, пані суддя, навіть ви "неправі", своєю неприхованою просїоністичною тенденційністю, як на мене, зганьбили українське судочинство, розтоптали віру в справедливість і незаангажованість українського суду.

А ми кажемо: "Француз гадит"?!

3. Що день прийдешній нам готує...

Й. Зісельс домагається не реституції, а вибуху антисемітизму

Думаю, широка громадськість не поінформована, яку міну в міжнаціональні стосунки закладає голова Федерації сїоністичних організацій Йосиф Зісельс. Коротко: Зісельс (також від імені всіх євреїв) домагається повернення близько 20 000 об'єктів єврейської власності в Україні ще з дореволюційних часів (до 1917 р.). Перед цим Зісельс "ничтоже сумяшеся" проголосив правонаступником усієї єврейської громадської і приватної власності в усій Центральній і Східній Європі – кого б ви думали? – Ізраїль. Його федерація в Україні відстоює не інтереси євреїв України, а інтереси Ізраїлю. Звертає увагу, що з тих близько 20 тис. об'єктів 12–15 тис. – колишні єврейські кладовища, більшості з яких уже й сліду нема (як він пише, "адрес уточняється").

На конференції ОБСЄ у Варшаві в листопаді минулого року В. Лапікура запитав посла США при ОБСЄ, чи знає він, що підтримка США реституції єврейської власності в Україні викличе нечувану хвилю справжнього, не вигаданого сїоністами, "антисемітизму"? Посол роз'яснив, що США лише в принципі підтримують реституцію власності, але розуміють, що в кожній країні є свої особливості. Немає методології й методики повернення власності. Зісельс із сїоністською (расистською) братією в Україні вже давно перейшли від слів до діла, як кажуть, діючи на випередження. До з'їзду євреїв України Зісельс підготував доповідь "К вопросу о еврейской собственности в Украине". Що вимагає від України голова Федерації сїоністичних організацій? Повернути рухоме і нерухоме майно (всю нерухомість, яка належала євреям: житлові будинки, синагоги, приміщення притулків, єврейських лікарень, навчальних закладів, бібліотек, архівів, театрів, клубів, прибуткових домів, кладовища, ділянки землі, гроші, дорогоцінні метали, коштовне і напівкоштовне каміння, акції, облігації та ін. цінні папери, страхові поліси, особисте майно євреїв і членів їхніх сімей та ін.).

Євреям, за Зісельсом, має бути повернено власність, залишену під час втечі або незаконно відібрану ("в т. ч. "законно" через советские постановления о конфискации и национализации"). Як засвідчує Зісельс, ще до закінчення Другої світової війни, коли український народ разом з іншими народами колишнього СРСР великою кров'ю здобував Перемогу над фашизмом, "Всемирный Еврейский Конгрессе (ВЕК) начал работу по возвращению еврейской собственности". Проблемами реституції в Україні опікуються: Єврейське агентство для Ізраїлю, Світова сїоністська організація, Світовий єврейський конгрес, "Джойнт", "Бней Брит" і низка інших.

За повної непоінформованості українського народу, за його спиною відбуваються торги за

повернення "єврейської власності", зокрема 12–15 тисяч кладовищ. Президент Кучма під час візиту до США потрапив в обійми не офіційних осіб США чи представників української діаспори, а під прес сїонїстських лїдерів, які домагаються реституції. І вони якісь обіцянки отримали. Ми про них нічого не знаємо. Однак від Зїсельса знаємо, "что Израиль считает себя единственным наследником еврейской собственности в Центральной и Восточной Европе, как общинной, так и частной". І ще одну благу вість повідав цей "лїдер" українських сїонїстів: "Предпринимаемые действия по процессу реституции получили официальную поддержку со стороны правительств США и Израиля", як "поборників прав людини". Яка моя думка? Якщо проблема реституції вирішуватиметься під покликом "прав людини" тільки для євреїв, то нічого не вийде. Українському селянству треба повернути реманент, воли, коні, корови, клуні, комори, відібрані під час колективїзації.

Хтось повинен відшкодовувати спалені фашистами хати, будинки, клуби, школи та ін. І най-неприємніше для сїонїстів: якщо Ізраїль вважає себе єдиним правонаступником єврейської власності у Східній Європі, то він має заявити себе й правонаступником усіх злочинів сїонїстів в Україні за двадцятиліття єврейської державності 1918–1938 років, а саме:

- за геноцид українців (за національною ознакою) під час голодоморів 1921–1923 рр., 1932–1933 рр.;
- за репресії 1937–1938 рр. (якщо брати розрахунки, що за жертви т. зв. Голокосту Ізраїль одержав уже понад 100 млрд дойчмарок, то за винищення сїонїстами українців у 1918–1938 рр. Ізраїль має сплатити Україні мінімум 300–400 млрд дойчмарок у перерахунку на євро);
- Ізраїль має повернути пограбоване в українців через єврейські торгсини золото (кількість відома);
- відшкодувати зруйновані з наказу сїонїстських властей храми, монастирі та ін.;
- повернути тисячі квартир, заселені чинами НКВД із числа євреїв-сїонїстів після розстрілу власників-українців – української інтелїгенції, священників і відправки їхніх сімей в АЛЖІР (Акмолинский лагерь жен изменников родины), різні ГУЛАГИ, зокрема в КАЗлагер, на будівництво Біломорсько-Балтїйського каналу (списки таких квартир по Києву, Харкову, Одесі вже є; є ентузіасти, що зберуть відомості в інших містах України).

Після відшкодування завданих сїонїстами втрат Україні можна повертати все, на що в євреїв є документи, докази та ін.

При цьому пам'ятаймо, що правами людини в Україні мають користуватися не тільки євреї, а й представники інших 133 нацменшин, які зазнали не менших втрат за єврейської державності 1918–1938 рр.

Нині сїонїсти, і особливо "жидівствующі", намагаються свої злочини перекласти на Росію. Ми добре знаємо, що від москаля, якщо він навіть двічі "ге", Україні нема чого доброго чекати, але в 1918–1938 рр. і в Росії, себто в усьому СРСР, правила сїонїстська кліка, яку Сталін знищив 1938 року, після того, як їхніми руками зробив те, що йому потрібно. А нині, згідно з планом А. Даллеса, молоді підсунуто порнографію, секс, наркоманію, проституцію, аби усунути її від активного громадського життя, будити в неї лише інстинкти, вбивати мораль і національну свідомість. Слава Богу, частина молоді вціліла і чинить спротив сїонїзму. Будемо сподіватися на неї. Майбутнє за нею.

4. Звичайний фашизм, юдео-сїонїстський

Адвокат сїонїзму з "Епіцентру" В. Піховшек і "известнейший" із "крупнейшего" Видавничого дому Рабиновича В. Скуратовський, який навіть вивчав гітлерівську "Фолькішер беобахтер", заповзялися довести, що я у своїх статтях пишу зовсім не те і не так, як говорив Іван Дзюба 29 вересня 1966 р., виступаючи на імпровізованому мітингу у Бабиному Яру. Поміж іншим І. Дзюба тоді сказав: "Однак не треба забувати, що фашизм починається не з Бабиного Яру, і ним не вичерпується. Фашизм починається з неповаги до людей, а закінчується знищенням людини, знищенням народів". Я тільки проїлюструю цю тезу, яку повністю поділяв

1966 року (я був тоді на мітингу в Бабиному Яру) і поділяю зараз. Послухаймо ж тих, кого теле- і радіоциніки захищають. Ідеться про вас, шановні читачі, і про мене, мабуть, і про Дзюбу, та, власне, про весь український народ: "Разум местного люмпена (це не лише мільйони хліборобів, які годують автора, що бризкає фашистською слиною, а й тисячі лікарів, вчителів, агрономів, зоотехніків – людей із вищою освітою, значно вихованіших, толерантніших і освіченіших за юдеонациста Шлаєна, як його кваліфікує рабин Едуард Ходос. – В.Я.), отравленный вековыми предрассудками антисемитизма (в такий спосіб автор-сїонїст думає покінчити з "вековими предрассудками" українського народу? – В. Я.), начал совпадать с идеями так называемой "организации освобождения Палестины"... (ось де собака зарита: не можна критикувати окупацію Ізраїлем палестинських територій і державного тероризму Шарона. – В. Я.)... Нынешнюю кампанию шовинистической ненависти в Украине ориентируют на безрассудный "эффект толпы", на "закон стаи" (тут що – немає ні ксенофобії, ні україножерства? І нікого це не обурює – ні В. Піховшека, ні В. Малинковича, ні М. Стріху, ні навіть академіка М. Поповича – це, очевидно, сприймається ними як вияв любові расиста до українського народу. – В. Я.). При этом учитывается (яка проникливість Шлаєна. – В. Я.), что интенсивная пропаганда самыми простыми, примитивными средствами нейтрализует рассудок масс, воздействует на бессознательное. А у одуроченных маргиналов и неудачников-люмпенов (себто у вас, шановні читачі, як твердить не початківець, а махровий юдеонацист Шлаєн. – В. Я.) не просто появляются, но и усиливаются инстинкты нетерпимости. Метод воздействия испытанный. Спровоцировать толпу. Сколотить стаю. Создать глобальную зону ненависти. Для манипулирования массой создать коллективный "образ врага". На него то и направит гнев ослепленной ненавистью стаи" (треба так розуміти, що я спровокував уже засліплену ненавистю "стаю", "толпу", себто вас, мільйони моїх співвітчизників, а Шлаєн викрив мене і заспокоїв вас, "ослепленную ненавистью стаю". – В. Я.).

І це кілька сторінок фашизованих просторікувань, наклепів, лютої ненависті не до професора Яременка за статті в "Сільських вістях", ні! Це зоологічна ненависть до всього українського народу. Ні, такі злостивці не мають сховатися за "образ врага". Не знаю, як Шлаєн відмиватиметься від свого фашистського бруду. Я називав конкретні прізвища і навіть до них не прикладав епітетів, які пройдисвіт накидає всьому народові. Згадалася чиясь епіграма (чи не Шафаревича?) із 60-70-х років минулого століття: От Москвы до самых до окраин, С южных гор до северных морей Весело шагает Саша Шлаєн – Журналист, подонок и еврей.

Походженням ця епіграма з єврейського, столичного, а не "маргінального" середовища. Тоді ж і говорили в Києві: "Собака шлаєт, а караван идет". Чому так говорили про цього фашистського пасквілянта? Побувавши за завданням КГБ у США, почав з Одеси відпрацьовувати свої "викривальні" виступи (звідси – "подонок") під назвою "Я и Америка". Але вже з Одеси ідеологічні функціонери попросили Київ відкликати дурня і більше не присилати.

Я сказав судді Саприкіній: "Бачите, Ваша честь, старий Шлаєн, який займав високий чин у НКВД, репресував 1937 р. мого батька, а молодий Шлаєн хоче посадити його сина, себто мене, за вигадане "розпалювання міжнаціональної ворожнечі" знову ж як "ворога народу". Все повертається на круги своя. Бо знову йдеться про відродження сїонїстської державності в Україні "на чолі з керівною і спрямовуючою силою", "розумом, честю і совістю" – СДПУ(О), на чолі з її вождями – Леонідом Кравчуком, Віктором Медведчуком, Григорієм Суркісом. Ця партія уже має й "етапы большого пути" – Донецьк, Львів, Суми, Мукачево...

Ця сила – СДПУ(О) – грізно задекларувала устами свого і комуністичного ідеолога Леоніда Кравчука, що в Україні євреї мають жити краще, ніж в Ізраїлі (плагіат з І.Драча), а росіяни краще, ніж у Росії. Забув сказати тільки вождь і учитель, а як же мають жити українці? І не десь, а в Україні. Сьогодні СДПУ(О) звинувачують в утвердженні фашизму і вимагають закриття як антидержавної, антиукраїнської сили. Чесні люди, народні депутати Зінченко і Нечипорук залишили це сїонїстське гніздо, давши йому належну характеристику.

5. "Страшнее жидов – только жидовствующие"

Анатолій Єрмак, народний депутат, який загинув за нез'ясованих обставин

Як засвідчує у книжці "Єврейський удар" Едуард Ходос, такими були останні слова Анатолія Єрмака, сказані ним під час їхньої останньої зустрічі.

С. Шлаєн із моєї статті виписав цитату: "Звісно, в Україні є багато "ожидовілих". Ще в Київській Русі їх називали "жидівствующі", навіть мали свого єпископа Луку Жидяту. Та на їхній істеричний вереск зважати не треба. Держава мусить захищати себе і свій народ. А тим часом Верховна Рада, на вимогу єврейського лобі, викреслила з паспорта запис про національність, залишивши тільки запис про громадянство". Суддя Саприкіна в судовому засіданні "встановила", що ця цитата розпалює "національну ворожнечу", хоча я їй пояснював: якщо Шлаєн проти того, що держава мусить захищати себе і свій народ, то він нелояльний до держави і всього українського народу, а про "жидівствующих" радив йому прочитати с. 20–21 із книжки його одноплемінника Е. Ходоса "Єврейський удар". Розгромлена рівно 500 років тому секта "жидівствующих" відродилася в незалежній Україні, і перший камінь в неї, за Ходосом, "заклав кавалер Ордену Жидівствующих" Леонід Кравчук.

Нині хочу представити читачам типового "ожидовілого", якого телеглядачі мали можливість спостерігати на "раді нечестивих", які шукали способу накласти табу на обговорення сїонїстської, расистської ідеології та її реалізації в Україні. Едуард Ходос називає цю категорію "жидівствующими поліцаями", які зрадили свій народ і стоять "на витяжку" перед юдео-нацистськими окупантами (Э. Ходос. Еврейский удар. – Х., 2003. – С. 31).

Давно чую розмови про Максима Стріху як "прихованого сїонїста", і то не з "ожидовілих", а таки "з них, прихованих євреїв, пережитку советських часів". Коли побачив доктора фізико-математичних наук М. Стріху в колі його ідейних однодумців і "землячків" на одному з єврейських телеканалів – В. Малинковича, М. Поповича та ведучого М. Погребинського, – то повірив у чутки. Коли довідався, що на поважному партійному зібранні пан доктор почали оприлюднювати зібрані недозволеними методами, що карається за законами судом, неправдиві відомості про мою сім'ю і моє приватне життя, – я в правдивість чуток повірив остаточно. А тут ще й стаття в дуже "Самостійній Україні" – "Про наболіле", в якій дає знати комплекс національної меншовартості автора: "Відразу, – пише М. Стріха, – хочу наголосити: автор не є "платним наймитом світового сїонїзму" (про це й Шлаєн із Найманом заявляють, але хто їм повірить? – В. Я.). З "п'ятою графою" коліна так до 6–7 в нього теж усе гаразд" (А далі вглиб, чи 5–6 коліно це ближче до нас, – негаразди? – В. Я.). І підпис дають викривальний: "український фізик і літератор". Такий підпис українець не зробить. Колись А. Ахматова (Го-ренко) завважила у Гоголя: "Подъезжаю, стоят три русских мужичка" – і пояснила: "Разве мог бы русский писатель обратить внимание на национальную особенность мужиков". Отут і підпис є аргументом. Але для мене не це "наболіле". Я співчуваю переживанням про національну меншовартість п. Стріхи. Для мене, справді, байдуже, чи він єврей, чи турок, чи американець. Тим паче, що в багатьох питаннях ми однодумці і однаково оцінюємо активізацію в світі і в Україні міжнародного сїонїзму. Це головне. Ось ці спільні оцінки, за текстом Стріхи:

1. "...причина закриття видання очевидно полягає в його опозиційності";

2. "перед антиукраїнськими пасажами "Кримської правди" "тїмняніють усі "антисїонїстські" інвективи київського професора". Я говорив, що сїонїстське україножерство не має спину і набуло характеру психічної патології: безпрецедентне нищення українських класиків – Шевченка, Франка, Лесі Українки, нагнітання психозу навколо подій Хмельниччини, Гайдамаччини, періоду революцій і Другої світової війни, огульне звинувачення українського народу в колабораціонізмі з фашистами та ін.

І цим україножерством ніхто не обурюється, "не помітив" наведених фактів нагнітання

жорстокості і зоологічної ненависті українців до євреїв і М. Стріха. Тут наші думки не збігаються.

У статті "Євреї в Україні сьогодні: реальність без міфів" я навів факти, які особливо, зі зрозумілих причин, викликають лють у сїонїстів а Ла Рабинович, Малинкович, Найман та їхніх довірених адвокатів – Максима Стріхи, академіка Поповича, германїста Вадима Скуратовського, Ігоря Лосева, Сергія Грабовського, Олексія Гараня та іже з ними. Відповідати кожному з них – це понижувати себе до їхнього "жидівствуючого" єства, відверто демонстрованого і погано прихованого, як у пана Стріхи.

Не дивує, що одночасно взяли мене "викривати": "найбільший цинїк єврейського телеканалу "1+1" Піховшек і найбільший "германїст" Вадим Скуратовський. Суть єзуїтська – нацькувати І. Дзюбу, Є. Сверстюка на В. Яременка, нехай, мовляв, дурні хохли чубляться за сїонїстські інтереси, а рабиновичі від задоволення погладжуватимуть животики. Чому я маю говорити сьогодні так, як говорив І. Дзюба 1966 р.? Чи Є. Сверстюк, який недавно опублікував статтю "Блощиці атакують Солженїцина" (тут "блощиці" – це журналісти В. Рабиновича з його сїонїстського Видавничого дому). Ми ніколи не були і не будемо антагонїстами, та ще й з проблем сїонїстичного свавілля в Україні, хоча з певних питань наші думки не збігаються, але чого це так стурбувало Скуратовського на радіо "Свобода" і Піховшека в "Епіцентрі", які ревно слугують єврейським медіа-олїгархам? Та ще перед самісіньким початком самосуду Саприкіної?

Панове, різниця між мною і вами зовсім не та, що між мною й І. Дзюбою, Є. Сверстюком та іншими ідеологами незалежної України: ми як чорнороби працюємо на українську національну ідею, для України, а ви служите рабиновичам, суркісам, медведчукам, пінчукам. Служить і пан Стріха, але він – служка, попихач ("подай патинки господині та принеси мені води"). Але цей служка переступив межу законності і має відповідати в суді. Методи його служіння, як і в Рабиновича, Кацмана, Наймана, – це цинїчна брехня, брудні наклепи, хамство і безпардонність.

1. "Український фізик і літератор" п. Стріха бреше: "... газета "Слово" надрукувала статтю А. Щербатюка "Дух крові", в якій пропонувалося зашморгнути чи то "московські шії жидівськими кишками", чи то – "жидівські шії кишками московськими". Нічого подібного в статті нема. Головне – переконливо збрехати, взявши в лапки власну вигадку, – і читачі повірять в антисемїтизм А. Щербатюка. Вражаюча підлість.

2. Іду за текстом статті "українського фізика і літератора": "Приводом для заборони стала низка публікацій професора В. Яременка, про рівень і наукову сумлінність яких свідчить крилата фраза про те, що 1941 року на Україну посунули "400 000 євреїв-єсесівців".

Оскільки наведена в статті цифра особливо глибоко спантеличила ідеологів сїонїзму в Україні, зупинюся на ній окремо. Бачте п. Стріху не стурбували рівень і сумлінність писань Шлаєна, ніби в Бабиному Яру з 4000 карателів тільки 120 були німці, а решта – українські поліцаї, хоча документально відомо нині, що жоден поліцаї 1941 року участі в розстрілах євреїв у Бабиному Яру не брав. Українського фізика і літератора не збунтувало нагнітання сїонїстичними публіцистами вигаданих, документально не підтверджених фактів зоологічної жорстокості козаків Хмельницького, гайдамаків Гонти і Залізняка, вояків армії Головного отамана Симона Петлюри щодо євреїв.

Для Стріхи це нормально, його рід "до шостого колїна" сприймає шлаєнів, найманів, ковтуненків, рабиновичів як науково сумлінних, високого рівня огиджувачів українського народу і пасквілянтів української історії, їхня теза про поголовну співпрацю (колабораціонїзм) українського народу із німецькими окупантами п. Стріху також не обурює. Він разом із Рабиновичем, Найманом, Шлаєном, Малинковичем наведені мною факти колаборації євреїв не визнає і вимагає осудити мене як карного злочинця. Вперед! І дурню очевидно, з будь-яким рівнем і науковою сумлінністю, що я не робив спроби очорнити євреїв як колабораціонїстів. Я

стверджував, що не було ще окупованого народу, із середовища якого не постала б якась частина, бодай частинка, що прислужувала б окупантам. І "богробраний" народ не є винятком і співпрацював із німцями по всій Європі, брав участь у складі вермахту й у військах сателітів Німеччини: "К примеру, евреи, которых, кстати, среди пленных гитлеровских войск оказалось в 4 раза больше, чем официально воевавших с СССР финнов, производили на промышленных предприятиях Освенцима синтетический бензин и каучук для гитлеровских войск..." І далі: "Оказалось, что в осаждавшей Ленинград финской армии служило не менее трехсот не то что евреев, а верующих иудеев! Всем им, согласно демократическим законам Финляндии, была предоставлена возможность соблюдать свои религиозные обряды, для чего неподалеку от линии фронта, в разборном финском домике оборудовали походную синагогу". От вам і Голокост, і колабораціонїзм, і "вибраний" народ! Усе наведене вище і подане нижче я цитую за книжкою Юрія Мухїна "Убийство Сталина и Берия" (М.: Форум, 2003). Так ось, цей автор на стор. 187–188 із конкретними цифрами доводить, що 1941 р. на СРСР напала вся Європа, а не одна Німеччина: "Только иностранная часть войск SS составляла 400 000 человек". Цю потолоч становили солдати 24 національностей, полонені євреї серед них на 13 місці – 10 173 осіб.

За відомою книжкою Брайєна Марка Рїгга "Євреї – солдати Гїтлера", за Третій рейх героїчно воювало 150 тис. євреїв. Це вже визнана істина.

Урешті в єврейських ЗМІ поширено інформацію, що уряд Шарона дозволив приїзд до Ізраїлю 150 тисячам євреїв, які воювали на боці Гїтлера. Якщо врахувати, що ті, хто нині живий з учасників Другої світової війни, становлять третину або четверту частину фактичних учасників, то навіть не математик і не українець, а й "український фізик" Максим Стріха можуть легко перемножити 150 тис. на 3 або 4 і отримають реальну цифру євреїв усієї Європи, які воювали у складі фашистського вермахту на фронтах Другої світової, їх більше 400 тисяч! Рабинович називає ці цифри брехнею. Хай позиває до суду тих, хто їх подав, а не мене. Але слова "брехня", "правда" не є аргументами, а шукати аргументи належить за документами на спеціальній науковій конференції, на яку треба було б запросити архівістів із Подольська, вчених із Росії, бодай того ж Ю.Мухїна, і українських вчених з "науковою сумлінністю". Так не хоче ж пан Рабинович – знає, що більшість сїоністичних байок про жорстокість українців, про кількість загиблих у погромах і у воєнні роки, які гіперболізовані до клінічних фантазмагорій, – ще досі не мають наукової перевірки. У п. Стріхи число 400 000 євреїв у вермахті окрім "огиди й ненависті" нічого іншого не викликають; у мене також. А що вдієш? Чи для вас важливо, щоб їх було не 400, а 150 тисяч? І вже ця цифра у вас викликає любов і захоплення? Та ні, пане Максиме, вас цікавлять гроші різних сїоністських грандів, а правда історії і сьогодення для вас – елементарний гешефт. Через те такі ненависні для вас "пильні патріоти", "професійні українці". А хто ж ви? Борець за "маленького українця"? А чи знаєте, що він великий своєю "малістю", а упослідженням його зробили такі суєслови і брехуни, як ви.

Доки проблема не пройде наукової перевірки документами, її не буде знято. Безапеляційність пана Стріхи така ж, як і Рабиновича чи Малинковича: "Адже вже одного цитованого вище твердження В. Яременка досить для доведення факту "розпалювання ворожнечі", а санкцію за таке діяння закон передбачає єдину... закриття видання". Ну, слово в слово, як у п. Саприкінрі. То чим же він відрізняється від названої судді з усіма характеристиками, які вона одержала в пресі. То все ж таки, пане Стріхо, де горить? Що згоріло? Хіба що репутація Видавничого дому та її хазяїна – медіа-олїгарха із незавершеним кримінальним минулим? З ким ви, п. Стріхо? Чи здатні ви підписатися під відозвою всесвітньо відомого українського кіномитця Юрія Ілленка, опублікованою в "Персоналі Плюс" № 17, 10–16 травня 2004 року?

3. Третя брехня п. Стріхи: "І чому опозиції так і не вистачило мужності сказати: "Так, газета справді помилилася..." У чому, п. Стріхо? Що порушила питання про сїоністське засилля в інформаційному просторі і руйнування засобами масової інформації культури, духовності, моральності? Що ж ви чи хтось інший спростували з наведеного в моїх статтях? Ви, Малинкович, Рабинович, Кацман спростовуєте голослівне, аргументами чеховського вченого

сусїда: "Этого не может быть, потому что этого не может быть никогда". Може, тільки факт нашестя 1941 р. євреїв у складі вермахту та ще геноцид 1932–1933, 1937–1938 рр., організований сїонїстами. Та ж це стверджують документи, а чим заперечуєте ви? А нічим. Ви шукаєте можливості накинати табу на ці проблеми. Опозиції якраз вистачило мужності не піддатися сїонїстському натиску і визнати фактично, що проблема є. "Лише Віктор Ющенко, – пише п. Стріха, – засудив зміст публікацій В. Яременка..." Тим гірше для Віктора Андрійовича. Так, він поставив питання: "Чому Яременка не віддають під суд?" Рабинович почув підтримку і відразу подав "Заяву" в прокуратуру Шевченківського району з вимогою порушити проти мене карну справу.

А я писав у статті, що хочу, аби мій майбутній президент не був ні єврейським, ні російським ставлеником, а обранцем українського народу і відпрацьовував наші гроші, наші податки. Ющенко має свою стріху, з-під якої, як гадає, йому далеко видно. Ну, подався Віктор Андрійович на ювілей до Звягільського, підхлібив, навіть не радячись з колегами по блоку. "А що, помогли тобі, синку, твої ляхи?" Як вони зустріли вас, Вікторе Андрійовичу, в Донецьку? Та ж над Звягільським тяжіє незняте в суді звинувачення в розкраданні народних грошей від 25 до 300 млн доларів США. Я нічого не маю проти Звягільського, якщо він невинний, але тоді посадіть наклепника. Тепер п. Ющенко потягло на інтерв'ю В. Кацмана до рептильки В. Рабиновича, який ще не відсидів 5 років із 14 визначених судом, який досі не реабілітований і не амністований. Оця тепла компанія нашого кандидата в президенти аж вельми дивує. Я особисто покладав надії на Віктора Андрійовича і писав про нього з надією ще коли він не був навіть прем'єр-міністром. Я дарував йому свої видання – чотири томне "Українське слово", чотири томний "Новий тлумачний словник української мови", двотомне "Золоте слово". І раптом чую під схвальне сїонїстичне "ату!" його вимогу посадити професора Яременка.

Якщо В. Ющенко навіть не кандидат у президенти, а вже вимагає посадити українського професора (і зовсім не політика, а літературознавця), то, гадаю, це не додасть йому на виборах кількох мільйонів голосів: орієнтуватися треба на свій народ, а не на сїонїстських злочинців. Хочеться керувати під мудрим керівництвом Хабаду? Але окрики на кшталт: "Твоє місце, професоре, біля параші!" честі претендентові на президента не додають. І під'їхати до президентського крісла на коні, купленому Рабиновичем, – це і сором, і чергова ілюзія "претендента на папаху".

4. Зі сказаного впливає і четверта брехня-наклеп п. Стріхи: "І в цьому сенсі (начебто я посприяв своїми статтями тим "із середовища світового єврейства", хто паразитує і заробляє на антисемітизмі. – В. Я.) одним із провідних агентів сїонїзму в Україні можна було б назвати саме професора Яременка, який дав стільки поживи для торжества ненависної йому ідейної концепції (а заодно – вбиває відчутні клинці в середовище опозиціонерів)". Дуже дешеві спекуляції, але, очевидно, прибуткові.

Думаю, Рабинович із Піховшеком, Малинковичем і всіма, хто ніжними голосочками "віщає" з телеекрана цинічну гідоту проти опозиції, вам, п. Стріхо, аплодують. Але ваші "єврейські штучки" не пройдуть:

По-перше, якщо йти за Стріхою, щоб не підігравати тим, "із світового єврейства" (Боже, яка толерантність і делікатність!), то не треба про сїонїстську сваволю в Україні говорити взагалі, слід табувати тему. А по-друге, що ця "ідейна концепція" мені ненависна? Чи не сїонїзм раптом? Так, я писав, і не раз, що підтримую сїонїзм як єврейський патріотизм і бажання розбудувати свою державу, але в Ізраїлі, а не в Україні. А сїонїзм як расизм, що прагне світового панування і для досягнення цього не гребує жодними засобами, мені справді ненависний, думаю, як і кожній порядній людині.

Оце й усе, пане Максиме, ви викрили себе як ідеолога сїонїзму, спритного захисника його представників в Україні.

Є й особисте: ви вдаєтеся до недозволеного. Хто вам дав право на поважному зібранні

поширювати про мене і мою сім'ю брехливі від початку й до кінця вигадки? Це підлість до шостого коліна, і я залишаю за собою джентельменське право на адекватну відповідь при зібранні української публіки. Або публічно вибачайтеся, щоб я не домагався цього через суд...

6. Відкритий лист до рабина Йонто Хайшнума

У Рішенні іменем України суддя І.Саприкіна записала: "Крім того, в статті говориться про нібито існуюче вороже ставлення євреїв до християн і заклики до їх знищення, що, на думку позивачів, не відповідає дійсності і спрямовано на розпалювання релігійної ворожнечі" (с. 3 Рішення). У цьому суддівському тексті словами "про нібито існуюче вороже ставлення євреїв до християн" уже стверджено, що такого ставлення в апологетичних книжках юдаїзму нема. Так вирішила суддя Саприкіна. І допустила черговий "ляп", не розрізняючи "релігійної" і "міжрелігійної" ворожнечі.

У Рішенні ваше свідчення про це подано в такій редакції: "Допитаний у судовому засіданні свідок Йонто Хайшнум пояснив суду, що в основному релігійному законі євреїв Торі ніколи не було закликів до насильства або якихось протиправних дій до громадян іншої віри, крім язичників. Відносно християн в Торі не могло бути ніяких посилань хоча б з тих причин, що іудейська віра на декілька тисячоліть древніша за християнську, а книжки, на яких основана іудейська віра, з часів заснування не змінювались". Щоправда, я Торі у своїх статтях не цитував. Я про одне – ви про інше. А про Талмуд суддя Саприкіна так подає Ваше свідчення: "Що стосується Талмуду, це є багатотомний збірник висловлювань єврейських мудреців, викладених в дискусійному вигляді, тобто на одну і ту ж проблему може бути викладено декілька точок зору з різним направленням, а тому висмикування окремих висловів є провокаційним" (себто як і окремих висловів із моїх статей?). У Рішення навіть записано рекомендації, як нам можна засвоїти Талмуд: "Для того щоб зрозуміти цю мудрість необхідно знати не лише мову, якою ця мудрість викладена, а й мати дуже глибокі пізнання в сфері єврейської релігії, філософії, світорозуміння тощо. Перекладів Талмуду на російську чи українську мову не існує, оскільки зробити такий переклад на даний час практично неможливо (чому? – В. Я.). Зараз відбуваються лише деякі спроби такого перекладу" (отже, можливо? – В. Я.)

Наведу зразки мудрості з Талмуду, взяті мною до статті: "Жидівський народ є єдиний вибраний Богом, а всі інші народи варті презирства і ненависті. Маєтки всіх народів належать жидівському народові, тож він має право відібрати в них те майно" (Чожен Гамішпат, 348). Із цієї ж книги Талмуду: "Жид не зобов'язаний додержуватися моралі щодо гоїв. Жид може порушити мораль, якщо це корисно йому або жидам взагалі". Наявність книги "Чожен Гамішпат" у Талмуді ви не заперечили. Зачитані в суді пояснення єврейської релігійної громади Києва заперечили наявність у Талмуді книги "Мудіш Талшот", але я на неї й не покликався. Однієї цитати із книги "Бава Кама" (Анегабга) громада "не знайшла", отже, й не заперечила.

Ваше заперечення не викликало здивування тільки в судді Саприкіної, а в мене і моїх колег постало ще більше запитань до такого тлумачення наведених цитат. Ви кажете: "Те, що наведено в статтях (власне, лише в одній. – В. Я.), не є цитуванням Талмуду, це окремі витяги – своєрідний "салат", але в салаті ми чітко бачимо буряк, моркву, цибулю та ін. – і кожен овочу ньому не губиться і не втрачає свого смаку. Салат із цитат також має свій смак, але в ньому ніколи не губиться першоджерело.

Перше. Якщо юдеї – чи всі євреї, чи навіть невелика частина їх – керуються моральними нормами, наведеними в моїй статті, то як, на Вашу думку, маю почуватися я, християнин чи язичник? Це ж не дівоча цікавість і аж ніяк не антисемітизм.

Друге. Стосовно язичників. Якщо пані суддя не спотворила в Рішенні ваші слова, то ваш погляд такий: "В основному релігійному законі євреїв Торі ніколи не було закликів до насильства або протиправних дій до громадян іншої віри, крім язичників. Відносно християн в

Торі і не могло бути жодних посилянь, хоча б з тих причин, що юдейська віра на кілька тисячоліть древніша за християнську, а книжки з часів заснування не змінювались". Ви ствердили, що процитовані мною моральні норми євреїв (точніше юдеїв) діють і донині, вони "не змінювались". Далі, заклики до знищення ("якихось дій") стосувалися лише язичників. Але ж тоді всі навколишні народи, і далекі також, були язичниками. То чи правильно я зрозумів, що то була ворожа налаштованість євреїв до всіх народів?

Єврейська громада Києва роз'яснила, що я неправильно розумію слово "гой" – мовляв, йдеться про язичників, а ні в якому разі не про християн" (у судовій справі це т. 2 справи 135–137; у Рішенні суду це стор. 10).

А як бути, шановний ребе, що сьогодні в усій Європі, і в Україні також, спостерігається не тільки широка зацікавленість язичництвом, а й відроджуються язичницькі релігії? І в Україні зареєстровано тисячі язичницьких громад (рідновірці, рунвірці та ін.). То вони все-таки гої чи не гої, і як бути, якщо юдейські моральні принципи щодо стосунків із гоями від самого початку не змінювались, себто: грабуй, убивай, обдурюй, знищуй? І чи є стурбованість за долю тисяч українців-язичників виявом, як висловлювалась одна "пишуча" дама, "махрового антисемітизму", хоча такого не записала навіть суддя Саприкіна.

Роз'ясніть, розберіть оцей "салат" на інгредієнти – і євреї придбають багато друзів або ж ворогів, якщо відповідь не буде дано.

Суддя Саприкіна, записавши в своє рішення "про нібито існуюче вороже ставлення євреїв до християн", фактично категорично ствердила, без будь-яких спеціальних наукових експертиз, що ворожого ставлення до християн у Талмуді нема, а язичники-українці – то "гої", вони захисту в українському суді, а тим паче в газетній публікації не підлягають, з ними можна чинити так, як це сказано в апологетичних книжках юдаїзму.

І ще одна неув'язочка. Лідери єврейства демократичного спрямування відстоювали в минулому право мати своїх негідників. Це велике право уполідованого в минулому єврейського народу. Фактично це право не давати будь-кому переносити злочин одного представника якогось народу на весь народ. Я підтримую таке домагання і єврейства, й українства.

У суді за позовом Шлаєна чомусь дуже хотілося звинуватити мене в тому, що я злочин одного єврея таки переносу на весь єврейський народ. І звинуватили в такий спосіб: "Допитаний в судовому засіданні свідок з боку відповідачів Едуард Ходос пояснив суду, що фактаж в оспорюємих (тобто оспорюваних, оскаржуваних. – В. Я.) публікаціях є правдивим, однак стосується, можливо, лише 10 % єврейського населення і жодним чином не може характеризувати весь єврейський народ. На доказ правдивості викладених відомостей свідок посиляється на свої власні публіцистичні твори цього напрямку. Однак суд не може погодитися зі свідком, оскільки твори Е. Ходоса є його (чиєю ж?! – В. Я.) власною думкою, не є науковими, і суд не може їх розцінити як офіційну наукову інформацію, отриману з офіційних джерел, що не підлягає доказуванню".

Цікава логіка суду – для мене як ученого незбагненна: євреї Борис Фельдман, як і Юфа, директор трасту "Денді", – це окремі євреї, а одна Саприкіна – це цілий суд ("суд не може погодитися"). Думки Саприкіної наукові, а Едуарда Ходоса, лідера харківської єврейської громади, автора близько 10 книжок, – ні. Звичайно, думки судді могли б бути науковими, якби спиралися на експертизи. Проте жодне моє твердження не було піддане науковій експертизі, хоча вимога з мого боку була: визнати два обгрунтування позивачів як расистські та нацистські.

І ось я у вас знаходжу пояснення: "За основами єврейської релігії усе єврейство сприймається як єдина родина". Отже, Фельдман, Юфа, Рабинович – це все єврейство, одна родина? Так чи ні? І ще одне твердження: "Благодійність особам єврейської національності здійснюється в першу чергу". На українців така норма не поширюється. Я не оспорою права

євреїв чинити саме так, але чи не є це протиставлення євреїв українському народу і небажання жити на одній землі за єдиними етичними нормами?

І останнє до вас запитання: чи правомірно називати мене "антисемітом", якщо мене захищає і стверджує, що фактаж в оскаржуваних публікаціях є правдивим, не просто євреї, а лідер харківської єврейської громади? У нас із Е. Ходосом повне порозуміння, то як суддя може стверджувати, що я свої оцінки переносу на всіх євреїв?

Суд судом, а нам жити поруч. Ваші, пане рабине, роз'яснення, безперечно, будуть сприйняті як крок до взаєморозуміння, знімуть багато питань і непорозумінь. Або не знімуть нічого...

Щодо благодійної громадської допомоги, то я взагалі нічого не писав і не говорив. Я наводив факт безплатного харчування і безплатного розвезення єврейських дітей по місту державною школою, себто за рахунок українських платників податків, а не якихось громадських організацій. Я про Хому, а мені про Ярему – і проблему сховали. Сподіваюся на ґрунтовну відповідь.

Ставлю вам, п. рабине, ці питання зараз, бо не був, на жаль, на тому засіданні, коли ви давали свідчення проти мене.

7. "Що поганого, сину, зробили тобі ті євреї?"

Із розмови провінційного батька зі столичним сином

Очевидячки, так мислять сьогодні не одиниці, за принципом: особисто мені – тобі нічого поганого не зробили – не лізь, куди не треба, – твоя-моя хата скраю.

Отак багато мислило, коли вдарила з Чорнобиля радіація: невидимий ворог не страшний. Страшно під Мелітополем, коли вилітають віконні рами і поряд падають півтораметрові снаряди, і невідомо, куди вцілить наступний.

Ідеологія сїонїзму, як і радіація: вона розкладає, спалює організм ізсередини. І син сказав: "Ви, батьку, маєте не тільки сина, а й двох внучок-школярів, яких утримати неможливо. Є телебачення – начинене розпустою, збоченнями, насильством. У всій культурній українській історії з огидою засуджували повій і "голубих", а тепер з екрана звучать про них пісні. Безголосі і голопупі, з дозволу сказати, співачки безупину волають "хачу тебе>". найвищою похвалою дівчини стала "сексуальність". Поезію і мелодію замінили "текстами" і "композиціями". Знищено красу мелодії, красу інтонації української мови, зникли з екрана патріотичні фільми, українське кіно зникло взагалі, натомість – безкінечні демонстрації фільмів про євреїв, американські бойовики із пропагандою сексу, наркоманії, проституції. Яюсь на дачу прийшла сусідка також із двома внучками, які 1 вересня підуть до першого класу. Дорослі розмовляють, а дівчатка дивляться фільм, і раптом чуємо радісний вигук майбутньої першокласниці: "О, зараз будуть трахаться". Звідки це, батьку? Хто має відповісти за пропаганду розпусти, неприховану деморалізацію? За це мають відповідати власники телеканалів, а вони майже всі без винятку – сїонїсти, реалізатори плану А. Даллеса".

9 травня 2004 р. телеканал ICTV демонстрував фільм про вигаданий концтабір і вигаданих євреїв, які планують перебити 120 єсесівців і 18 українських поліцаїв, що охороняють концтабір. У День Перемоги, за яку поклали голови мільйони українців, сїонїсти показують нам, як євреї убивають українських поліцаїв. І ніхто не обурився на такий україножерський випад на сїонїстському телеканалі ICTV. А я волів би побачити фільм про українську матір, яка випровадила на фронт десять синів, жоден з яких не повернувся, а вона закам'яніла з горя і буде вічно вдивлятися з-під кам'яної руки в далину, звідки вже ніколи не повернуться її сини додому, де розкошують "жирні єврейські коти" і крутять нам єврейські фільми.

Мусимо кричати до глухої й слїпої влади зупинити цей глум сїонїстів, для яких не було й нема нічого святого. То може, гуртом відповімо батькові, що поганого йому і його синові зробили євреї – сїонїсти, і спільно знайдемо якїсь реактиви, що виведуть з українського організму радїонуклїди сїонїзму?! Духовний Чорнобиль в Україні вже вибухнув, і його загроза для українського народу смертельна.

8. "І Гнат не винуват, і Килина не винна. Винувата хата, що пустила на ніч Гната"

Себто: винуваті "Сільські вісті", що впустили на свої сторінки статті професора Яременка, а ні він сам, ні сїонїсти, які відстоюють право на расизм і право на нищення української економіки, культури, духовності, – не винуваті. Суддя Ірина Саприкіна звинуватила хату за те, що Гнат і Килина щось там "учудили".

Ревна прихильниця Закону, щоправда, не відає, що Закон, як і патрон, не обов'язково має вбивати. Є й попереджувальні постріли. Але коли патрон потрапляє в руки кілера, – той стріляє відразу. Ще й робить контрольний постріл. Така вимога замовника. Але це між іншим. Для образу. І для роздумів. І зовсім не про те, аби, мовляв, суддя була добріша, ліберальніша. Воронь Боже! Я не юрист, але як гуманітарій був здивований, що:

1) Уже на друге засідання деякі важливі документи, подані відповідачами напередодні, зі справи зникли (маю право здогадуватися, що їх виносили замовникові для ознайомлення і опрацювання, а заданий темп судових засідань не давав змоги вчасно повернути на місце).

2) Моє клопотання подати на незалежну експертизу дві позиції з позовної заяви Шласна як такі, що пропагують расистські, фашистські ідеї, у суді було проігноровано. І взагалі, як можна наукові проблеми вирішити судді, коли вони в компетенції вчених, істориків, політологів, літературознавців? Чи п. Саприкіна – це ціла академія наук? І чи справді становище судді передбачає статус НАНу?

3) У час процесу в "Урядовому кур'єрі" з'явилася панегірична стаття, де між рядками говорилося, що Шевченківський суд – це для п. Саприкіної майже образа, а місце її щонайменше у Верховному Суді. Прізвище якогось Володимира Саприкіна як фахівця з енергетики кілька разів прозвучало на телеканалі. Не треба бути дуже грамотним телеглядачем, щоб побачити на єврейських телеканалах "розкрутку" – цілеспрямовану і нахабну, безпардонно цинічну.

4) У позовній заяві фігурувало 34 цитати, потім позивач доповнив до 40, а в судовому рішенні моїх цитат уже 59, себто у суді зовсім не фігурувало 19. Що б то означало, панове юристи? (Маю право здогадуватися, що судові рішення творилося поза судом, і автор на свій розсуд добирав цитати.)

5) Я так і не одержав у суді відповіді на запитання, чи правомірно звинувачувати за спогади, за запитання, за цитати з класиків і інших видань, наведені в моїх статтях. Суддя це проігнорувала і жодної цитати з моїх статей не реабілітувала; не вказала позивачам на безпідставність їхніх звинувачень, що слова Вольтера чи Достоєвського, уривки з листів читачів, публікації з інших видань вимагають моєї судової відповідальності.

6) Дебати закінчились о 20 годині, а наступного дня о 12 годині було оголошено Рішення – 18 сторінок тексту, які написати чи набрати на комп'ютері за той час було просто неможливо фізично. А ще ж треба було й думати. І це переконує мене, що Рішення, повторюю, творилося поза судом. Як видно з Рішення, Гнат (автор) і Килина (стаття) серйозно не були покарані. За "аморал-ку" їм було поставлено "на вид", а хату (газету "Сільські вісті") намагаються забити наглухо, щоб не тільки Гнат з Килиною, а й ніхто туди більше не зайшов.

Мене цікавить, що саме так розпалило "національну ворожнечу" – чи мої статті, чи рішення судді Саприкіної, яка, попри політичний бік справи, порушила права споживачів друкованої продукції, за яку заплачено і жодної реклаमाції на яку від передплатників не надходило. Порушено найелементарніші права людини, про які найбільше базикають сїонїсти.

Учинено замах не тільки на вільну українську демократичну пресу, а й знову ж – на елементарні свободи: свободу слова, свободу розповсюдження правдивої інформації, врешті – на права людини. Словом, перефразовуючи поета, в нашій хаті – чужа правда, і сила, і воля, а ключі від хати в руках п. Саприкіної. Дивна правова держава...

Як громадянин України я ще й ще наполягаю на потребі Закону, який регулював би діяльність окремих єврейських організацій і забороняв би діяльність расистських, сїонїстських організацій.

Маємо домагатися, щоб в Україні теле- і радіоінформаційний простір було повернуто державі і він працював на українських громадян, за національністю – українців, татар, росіян та ін., а не лише на політичні інтереси сїонїстів.

Україні потрібен Закон про корінну націю, який, у супереч пражненням сїонїстів, чітко визначав би права й обов'язки не тільки титульної нації, а й нацменшин і регулював би відсоткову участь різних етносів України в громадському, економічному, політичному і культурному житті держави.

Домагання сїонїстів монополювати всіма сферами держави є відголоском фашизму і расизму. Цьому треба покласти край. Україна має розімкнути лещата сїонїзму – інакше загине.

2004

[Заборонені книги на Pravda.red](http://Pravda.red)

